Č. 5633.

Dávka z přepychových bytů: Místnost, které se fakticky užívá jako spíže nebo skladiště, nepodléhá dávce, nechať se jí tak užívá z motivů jakýchkoliv.

(Nález ze dne 3. května 1926 č. 8000.)

Věc: Alois B. v M. proti okresní správní komisi v R. o obecní dávku z přepychových bytů.

Výrok: Nař. rozhodnutí se zrušuje pro nezákonnost.

Důvody: St-li byla plat. rozkazem ob. starosty v M. z 10. listopadu 1922 na základě pravidel usnesených ob. zastupitelstvem v M. dne 16. června 1922 a schválených výnosem zsv-u v Praze ze 6. září 1922 předepsána z obytné místnosti při jeho bytě v domě č. p. ... v M. ob. dávka z přepychových bytů v částce 200 K ročně. Odvoláni st-lovo bylo v postupu instančním rozhodnutím osk v R. z 9. června 1923 zamitnuto.

Rozhodnutí to bylo nálezem nss-u z 26. září 1924 č. 18.936/23 zrušeno, poněvadž vycházelo z nesprávného právního názoru, že jest předmětem dávky každý prostor bytu, který jest souvislými stěnami, stropem a podlahou pro sebe uzavřen a má aspoň 1 okno a dveře a nezabývalo se námitkou odvolání, že místnost, z níž dávka byla předepsána, jest spižírnou nebo místností hospodářskou.

Žal. úřad provedl pak ohledně této okolnosti šetření a vydal nové rozhodnutí, v němž opět neuznal uvedenou místnost za místnost nepodléhající dávce ve smyslu § 1 odst. 3 lit. a) resp. d) pravidel, poněvadž věci tam složené t. j. nářadí a potraviny, pak úly, prkna, sudy, hoblice, kvasné láhve, lis na ovoce, králičí kůže, vejce, zavařeniny a pod. byly tam po jeho názoru uloženy jen za tím účelem, aby se obešel předpis pravidel o dávce, což prý jest patrno z toho, že místnosti bylo dříve po delší dobu užíváno za obytnou místnost, že při nynějších bytových poměrech mohla býti ihned pronajata jako byt a že st-l jí nepotřebuje jako skladiště a spíže, poněvadž může uvedené předměty uložiti ve sklepech svého domu.

Stížnost vytýkající, že st-l uvedenou místnost skutečně užívá k naznačeným účelům, a to již od května 1920, kdy se do domu nastěhoval a že ji proto nelze ve smyslu odst. 3 § 1 pravidel považovati za obytnou místnost, shledal nss důvodnou.

Podle odst. 3 §u 1 pravidel nepovažují se za obytné místnosti prostory, které slouží za spíž resp. kterých se užívá za skladiště. Rozhoduje tedy jedině, zdali místnost, z níž dávka má býti předepsána, podle svého určení slouží neb výhradně se užívá v době, kdy nastává povinnost k placení dávky, k uvedeným účelům.

Žal. úřad přiznává sám, že uvedená místnost jest používána k uložení zmíněných předmětů a nepopírá, že skutečně slouží podle svého určení za spíž, resp. že výhradně se užívá jako skladiště, ale přes to vidí překážku pro osvobození této místnosti od dávky v motivech, které dle jeho mínění vedly st-le k tomuto způsobu užívání. Leč důvody, ze

kterých určil držitel bytu dotyčnou místnost za spíž nebo jí používá výhradně za skladiště, nejsou rozhodné pro posouzení otázky, zdali jde o místnost dávce nepodléhající ve smyslu § 1 odst. 3 pravidel, pokud by snad držitel bytu svým užíváním nejednal proti výslovnému zákazu zákonnému. Nepadá tedy na váhu, užívá-li snad st-l spornou místnost jako spíž neb skladiště jen proto, aby tím založil osvobození od dávky ve smyslu § 1 odst. 3, neboť takovéto užívání ani zákonem neb předpisem pravidel ani jiným zákonem není zakázáno.

Nebyl tedy žal. úřad oprávněn z tohoto důvodu st-li odepříti uznání sporné místnosti jako místnosti dávce nepodrobené ve smyslu § 1 odst. 3 pravidel a bylo proto jeho rozhodnutí zrušiti podle § 7 zák. o ss.

Č. 5634.

Pozemková reforma: I. Ke zcizení půdy zabrané je zapotřebí souhlasu stpú-u podle § 7. zák. záb., třebas župní správní výbor kupní smlouvu ve smyslu zák. č. 64/1918 již schválil. — II. Schválení stpú-u je třeba i tehdy, byla-li smlouva uzavřena před účinností novely k záb. zák. č. 108/1921. — III. Poplatek podle § 61 příd. zák. nelze vybírati, jestliže stpú souhlas podle § 7 záb. zák. vázal na podmínku a tato nebyla splněna.

(Nález ze dne 3. května 1926 č. 9298.)

Věc: Marie T. a Gabriela G. v N. proti státnímu pozemkovému úřadu o poplatek dle §u 61 příd. zák.

Výrok: Nař. rozhodnutí se zrušuje pro nezákonnost.

Důvody: Obvodová úřadovna v T. předložila stpú-u dvě smlouvy, jimiž st-lky odprodaly ze svého zabraného majetku 43 obyvatelům ve V. 53 kat. jiter 403 sáhů půdy. Stpú výměrem z 20. listopadu 1923 zpravil kupující strany, že schválí odprodej dotčeného pozemku za těchto předpokladů: 1. Obě prodávající strany zaplatí po rozumu §u 61 zák. příd. připadající na ně 10% poplatek z trhových cen, tudíž každá částku 4970·10 Kč dohromady 9940·20 Kč. 2. Kupující strany předloží stpú-u závazné prohlášení, že ani svých dosavadních, ani nově nabytých pozemků nepromění na pastviny, a že pro případ, kdyby se tak stalo, berou na vědomí, že jim budou pozemky za náhradu odhadní ceny odebrány. Dále vyhradil si stpú, že další zcizení nemovitostí smí se státi jen s jeho souhlasem, a že bude míti právo na směnu dle § 24 příd. zák. a práva uvedená v §§ 19 a 21 téhož zákona, a podotknul, že ke splnění podmínky prvé a druhé dává se lhůta do konce roku 1922.

Když st-lky poplatek nezaplatily, požádal stpú okr. soud v P., aby vymohl poplatek cestou exekuční. St-lky podaly proti exekuci námitky uvádějíce, že stpú nebyl oprávněn nutiti je k zapravení poplatku, nýbrž mohl pouze, když poplatek nezaplatily, souhlas ke zcizení odepříti, a dále dovozovaly, že v tomto případě nebylo ani zapotřebí souhlasu stpú-u.

Stpú nař. rozhodnutím námitky zamítl prohlásiv, že jest úplně nerozhodné, bylo-li na polovinu nemovitostí vtéleno již právo vlastnické pro